

Listopad—prosinec 2016

Vánoce mám hrozně rád

Vánoce mám hrozně rád. Vánoce jsou vlastně narozeniny Ježíše Krista a je zajímavé, že děti když jsou ještě malé, tak věří na Ježíška, což je normální. Sotva ale trochu vyrostou, tak si myslí, že je to jen výmysl. Úplně tak to není. V dnešní době Ježíšek už neexistuje, ale dříve doopravdy žil.

Na Vánocích je nejlepší že (skoro) celá rodina se sejde u stolu a u stromečku, a to je podle mě na Vánocích to nejhezčí. K Vánocům patří i různé zvyky, jako např. líti olova, házení střevíce a krájení jablka.

U nás doma dodržujeme jediný zvyk, a to krájení jablka. Spočívá v tom, že když se rozkrojí jablko, tak se buď objeví hvězdička, která znamená, že příští rok budeme mít štěstí anebo se objeví něco podobného kříži, což znamená, že někdo zemře nebo ho potká nějaké neštěstí. Sice tomu moc nevěřím, ale jednou táta rozkrojil jablko a byl tam kříž a ten další rok nám pes zakousl králíka. Tak možná na tom něco přece jen bylo. Ale možná to byla jen náhoda.

Vánoce jsou můj nejoblíbenější svátek, a to hlavně díky mé rodině.

Ladislav Sudek

Obrázek namalovala Eliška Sloupová

Mít tak Vánoce každý den

Byly jednou dvě sestřičky Natálka a Kristýnka. Byl večer po vánocích a rodiče je poslali spát. Natálka nemohla usnout. Vzbudila Kristýnku, že chce prozkoumat půdu. Cestou nahoru jí řekla: „To by bylo úžasné, mít Vánoce každý den.“

Když byly nahoře, něco se mezi krabicemi třpytilo. Přišly blíž a spatřily kouzelnou hůlku. Kristýnku náhle něco napadlo:

„Natálko nepřála sis náhodou, aby byly Vánoce každý den?“

Natálka přikývla. Kristýnka nezaváhala ani chvíli a přičarovala si vánoce každý den. V tu chvíli ale odbilo dvanáct hodin a začaly být moc ospalé na to, aby mohly přemýšlet, zdali se to vyplní. Sešplhaly dolů a zalezly do postelí, než bys řekl švec, usnuly jako když je do vody hodí.

Druhé ráno volala maminka, ať jí pomohou s vánočkou. Večer pak pod stromečkem dostaly dárky a takhle to chodilo každý den, až byly od hlavy až k patě zavalené v dárkách. Už toho bylo moc, už nikdo nechtěl vánoce každý den.

Vše se komplikovalo. Kouzelná hůlka zapadla

Dokončení na str. 2

Rozhovor se starostou města Františkovy Lázně

Část první: Přípravovali jsme se dobře. Naši redaktori se pustili do uvažování na téma: co bych změnil, kdybych byl starostou (tyto úvahy vyšly v minulém Prostoru). Je zajímavé, že mladí, ač měli naprosto volnou ruku, nenašli ve svém městě nic, co by se jim vyloženě nelíbilo a co by chtěli změnit. Redaktor Prostoru Filip Skribek samostatně vypracoval otázky, za které by se nemusel stydět ani profesionální novinář. Ani on, ač svým založením spíš kritik, až na dle něj „nedotažené“ bývalé přírodní divadlo neobjevil ve Františkových Lázních nic, co by mu vysloveně vadilo.

Část druhá: Zatelefonovali jsme panu starostovi, abychom si domluvili schůzku. Překvapila nás jeho velká vstřícnost a ochota sejít se vlastně s ještě skoro dětskými redaktory z časopisu Základní umělecké školy, a on to byl, kdo se snažil přizpůsobit svůj jinak nabitý program časovým možnostem našich studentů. Nakonec jsme se shodli na pátečním odpoledni. Na radnici jsme pak stejně dorazili v podvečer v oslabení (dvě redaktorky onemocněly, dva, včetně autora otázek Filipa, byli zaneprázdněni jinými povinnostmi). Kateřina Stárková a Lily Nguyen naši redakci však více než vzorně reprezentovaly, obě přispěly i s vlastními dobře promyšlenými otázkami.

A pan starosta Jan KUCHAR? Čekal na nás ve své kanceláři v již prázdné radnici a věnoval se nám tak, jako kdyby šlo o reportéry z mnohem významnějších novin.

Pokračování na str.4

Popletená vánoční pohádka

Byl jednou jeden anděl a Mikuláš a čert. A šli, šli, až došli k malé chaloupce a zaťukali na dveře. Protože ale nikdo neotevřel, tak vešli dovnitř a...

Na zemi vidí svázanou Karkulčinu babičku. Vynadají jí roubík z pusy a rozvážou jí a Mikuláš se jí zeptá:

„Kdo vám to udělal?“

Babička odpověděla: „To byla baba Jaga a sebrala mi koblížek. A za to, že jste mi pomohli, tak vám dám Palečka. Ten vás dovede k babě Jaze. Ale pozor na Vlčíkarkulku. Toulá se po lese. A abych nezapomněla, Palečka musíte nakrmit, a pak vám poradí. Nikomu ho neukazujte ani nepůjčujte nebo se rozsype na prach. A tak se opatrujte.“

A tak se rozloučili a vydali se na dlouhou cestu. Palečka nakrmili a ptali se ho: „Palečku, kam se vydat máme?“

Paleček povídá: „Furt rovně“, a ztichl. Šli a došli k Mrazíkovu domu a Mrazík vyjde z domu s berlou Mrazílkou a řekl: „Ááá, hosti přišli.“ Pak je pohostil a zeptal se: „Nechcete u mě zůstat na noc?“ A souhlasili.

Druhý den se sbalili a šli dál. Nakrmili Palečka a ten jim poradil, aby nešli cestou doprava, ale doleva. Poslechli ho. Zabočili doleva a uviděli uvízlou vílu pod kmenem stromu. Víla prosila: „Pomozte mi, ubohou mne zahubili kvůli šťavnatému jablíčku a stříbrnému talířku.“

Tak jí pomohli osvobodit se a ona jim prozradila, kdo svázal babičku a vzal Palečka. Byl to Mrazík, který si na to najal babu Jagu. A tak vymysleli plán a šli za Mrazíkem a řekli mu: „Ty mraze jeden, počkej, my tě naučíme, vrať hned Koblížka babičce!“

A Mrazík se zachechtal: „Ne! Je můj.“ Co zbývalo? Oni pak vyvolali kouzlo vánoc a najednou slyšeli znít nádherné rolničky a zvony. Do toho se objevil Ježíšek na saních, a začal hned bojovat. Bojoval ze všech sil, ale Mrazík byl silnější. Proto museli hned zavolat na pomoc zvířátka, aby jim pomohli a bojovali. Jenomže také je Mrazík přemohl. Nakonec zavolali na pomoc elfy. Teď už spolu bojovali Ježíšek, zvířátka a elfové a přemohli Mrazíka. Ten jim musel vydat Koblížka, vrátili ho babičce a zazvonil zvonec, pohádka je konec. *Napsala a nakreslila Eliška Zajíčková*

Eliška Zajíčková

Mít tak Vánoce každý den

Dokončení ze str. 1

mezi dárky a měli přijet příbuzní, kteří kdyby otevřeli dveře, vyvalily by se dárky ven. Musely tedy hned najít kouzelnou hůlku.

Příbuzní už klepali na dveře, když tu náhle Natálka vykřikla, zahlédla totiž kouzelnou hůlku. Mávla s ní a zrušila své přání.

O čtyři měsíce později o Velikonocích se Kristýnka zasnala:

„Co takhle mít Velikonoce každý den?“ zeptala se, ale Natálka jí odpověděla:

„Tak to tě nesmí už nikdy ani napadnou, lepší je dostávat dárky jen čtyřikrát ročně, nežli každý den.“

Eliška Sloupová

Vánoce

Člověku stačí slyšet slovo: VÁNOCE a hned si vzpomene na dárky, Ježíška... Ve Vietnamu nedostáváme dárky, ale místo toho dostáváme peníze. Záleží na tom, kolik tomu dítěti je. Když mu je deset a víc, tak dostává tisícovku, když devět a míň pět stovek.

Dneska je 24. prosince což je Štědrý večer i když ještě není večer, ale ráno. Rozhodl jsem se, že koupím všem, které znám, dárek, pokud na to budu mít. Koukl jsem se do prasátka a bylo tam přesně 2000 korun. Říkal jsem si pokud koupím každému dárek za 100 korun, tak ty dárky budou pro 20 lidí. Napsal jsem si na seznam, co všechno potřebuju. Ale ve městě kde bydlím, nejsou velké obchody, možná tak největší je LIDL. Táta mi řekl, že nemá čas, aby mě dovezl do Chebu. Zeptal jsem se mamky, a ta s tím nesouhlasila, abych nakupoval. Musel jsem jet autobusem. V Chebu toho byla všude spousta. Koupil jsem všechny dárky, které byly v seznamu. Už bylo půl šesté a slíbil jsem, že přijdu v šest. Rozdal jsem všechny dárky kamarádům. Když jsem to všechno rozdal, tak jsem šel domů.

Po Štědrém dnu...

Ráno jsem vstal a vzpomněl jsem si, nemám žádný dárek pro rodiče. Koukl jsem se pod postel a měl jsem tam schovaných 4 000 korun ještě z minulého roku. Zeptal jsem se nenápadně svých rodičů, jaká je jejich oblíbená věc a co by se jim líbilo. Když mi to všechno povídali, já jsem si to mezitím psal.

Moje mamka si přála boty s podpatky za 1 200 korun a táta si zase přál sako, které bylo taky za 1 200 korun. Když jsem to sečetl, tak to bylo 2 400 korun. Zbylo 1 600 korun a ty jsem dal sestře, protože bůh ví, co si přeje. *Honza Nguyen*

Naše postřehy a dojmy ze schůzka se starostou Františkových Lázní

Potřehy a dojmy Lily Nguven:

Na cestě za starostou, jsem se cítila strašně nervózně. Měla jsem strach z toho, že položím špatnou otázku a bude si o mně myslet, že jsem divná. Ale to se nestalo. Naštěstí.

Když jsme vešli do místnosti, starosta nám přinesl pití. Místnost byla hezky vymalovaná. Sněhově bílá. Nějaká ta černá barva se tu a tam taky objevila. Všichni jsme se pak posadili na židle a začali jsme klást otázky. Dozvěděla jsem se spoustu nových věcí, o kterých hodně lidí zatím neví. Mimo jiné jsem se taky dověděla, že prý pan starosta zná mojí mamku. Poté se mě taky zeptal, jestli neznám jeho dceru. Jméno mi nic neříkalo, do té doby, než jsem přišla domů. To jsem si vzpomněla, že ji znám ze školy.

Pan starosta na každou otázku odpovídal přibližně tak pět až deset minut. Vše jsme stihli. Jen trochu později.

Před odchodem mi starosta nabídl, abych si zkusila sednout na jeho místo. Jeho židle byla opravdu pohodlná. Zeptal se mě, co bych v tomto městě změnila. Jako skoro každé ...náctileté dítě jsem odpověděla, že nevím. Jenže starosta má dceru stejně starou, jako jsem já, takže věděl co má každá dnešní mládež ráda. Ano, ovšem, že je to „wifina“ (sít'). Odpověděl, že to zařídí.

Ve městě máme sít', ale je na nic. Protože jsou na ni připojeny všechny děti, které běhají po městě a chytají pokémony...

Byla jsem mile překvapená, jak má starosta rád svoje město, i když se tady nežije od svých mladých let.

Co si přeji k vánocům

Nejlepší by bylo, kdybych dostala hodinky, protože všude chodím pozdě (tedy když mi to maminka nepřipomene). Taky bych si přála předplatné časopisu „Ahoj, tady Fifi“. Potom ještě také, aby u nás mohla v nejbližší době spát moje nejlepší kamarádka Natálka. Ještě si přeju hodně sněhu a spoustu a spoustu překvapení.

Eliška Sloupová

Těšíme se na svátek jako takový

Děti se těší na dárky. Ne na stromeček, na svátek jako takový. A na to, co dostanou. Původní význam vánoc už skoro nikdo nezná. A kdo ho zná, bere ho jako dějepis. Byl, už není a nebude. Nikdy jsem pravý význam vánoc nehledal. Přesto ho ale znám.

Kdysi krásný křesťanský svátek se mění v komerční výhody všech obchodů. Šlo přece o narození Krista a o jeho oslavu. Dnešní podoba vánoc mě ale také dohnala. Skoro celá rodina čekáme na cukroví, vánoční večeri a na dárky. Nakonec nám ale nechybí ani atmosféra: Svíčka, stromek, cinkání zvonku, to vše naše vánoce zahrnují. Kromě kapra. K večeri máme řízek s brambory.

SkriFi

Postřehy a dojmy Kateřiny Stárkové:

Naše schůzka začala tím, že nám pan starosta otevřel dveře a vedl nás přímo do jeho kanceláře. Bylo pozdě večer, a tak na radnici nikdo nebyl. Starosta se nám představil a usadil nás k dlouhému stolu. Donesl nám něco k pití a usedl za svůj stůl. Byl velmi vstřícný a na naše otázky nám odpovídal jasně, ale ani ne nějak stručně, místy něco více rozvinul. Položili jsme mu asi třináct otázek. Pan starosta se jmenuje Jan Kuchař (42). Je ženatý a s ženou má dvě děti – dceru (Anna) a mladšího syna (Jan). Jeho rodina je hrdá na to, že se stal starostou, ale samozřejmě, že kvůli k tomu tráví spolu méně času. Pan starosta má spoustu suprových nápadů na vylepšení města. Mě osobně přišlo, že pan Kuchař ví, co dělá a nenechá se ničím ošálit ani zastavit a jeho nápady na vylepšení Františkových Lázní se moc líbily...

Má v plánu nějaký podchod, který umožní lepší cestu do Žirovic, obnovení parků nové koupaliště, a také by chtěl, aby děti a senioři z Františkových Lázní jezdili zadarmo, ale to zatím je jen víze.

Hlavně příští rok bude po celém městě zajištěno Wifi připojení, což já si myslím, že je velmi skvělá zpráva. Dále se plánuje zapsat do seznamu UNESCO nejen centrální části města, ale i části s okolními parky. Ale snad to nejlepší je, že plánuje vybudovat v blízké době z normálního malého města Františkových Lázní tak zvané „Smart město – chytré město“. Myslím, že je to přímo dokonalý nápad a tohle město se vyhoupne přední příčku.

Pan starosta prostě Františkovy Lázně miluje, miloval je i před tím, než se stal starostou a taky proto se jím chtěl stát. Zdálo se mu totiž, že s Františkovými Lázněmi se nezachází tak, jak by mělo.. a přitom pan starosta Jan Kuchař není ani zdejší přistěhoval se sem někdy před 15 lety ze severních Čech.

Zkrátka náš současný pan starosta je podle mne a toho, co jsem vyslechla přímo geniální politik, a přitom politikem je jen krátce. Dozvěděla jsem se, že původně má střední školu, pak studoval na vysoké škole na fyzioterapeuta, takže je rehabilitační pracovník, a nakonec ještě před svým zvolením vlastnil reklamní agenturu. Zkrátka starosta Františkových Lázní Jan Kuchař má zajímavý život i minulost a hlavně to s Františkovými Lázněmi myslí dobře a má super nápady.

Parkové jezírko s vodotrysky. Také tahle zákoutí vytvářejí jedinečné kouzlo našeho města.

Rozhovor se starostou města Františkovy Lázně

Dokončení ze str. 1

Pan starosta na nás udělal dojem jako skromný, přitom neobyčejně pracovitý člověk s mnoha nápady. Velkým překvapením pro nás bylo, co všechno se ve Františkových Lázních v poslední době dělá, a ještě více pak to, co se do budoucna připravuje. A věřte, nejsou to žádné „kosmetické úpravy“, a ani nejde jen o vize, mnohé již dostává konkrétní obrysy v projektech a konkrétně rozpracovávaných plánech. Pak už nastal čas na vlastní interview:

Začneme představením: Kolik je vám let, jste ženatý, máte děti?

Je mi 42 let, jsem ženatý, a mám dvě děti: 12 letou Aničku a 9 letého Honzika.

Je na vás vaše rodina pyšná?

Asi ano, ale myslím, že je to spíš pro moji rodinu velká oběť. Sám jsem netušil, kolik času tahle funkce spotřebuje, protože k téhle práci také mimo jiné patří povinnost reprezentovat město na různých akcích, kde se očekává nejen moje účast, ale i to, že tu řeknu pár slov. Patří sem také setkávání s různými osobnostmi, jednání s investory, zástupci organizací, firem i s řadovými občany a to vše často i mimo běžnou pracovní dobu. Tam, kde to jen trochu jde, se snažím, aby byla rodina se mnou. Většinou to ale možné není, a tak se bohužel musí rodina v týdně obejít beze mne, někdy i do pozdních hodin. O to víc usiluji, abych vzácné chvíle svého volna věnoval dětem a své ženě.

Co vás přimělo, že jste kandidoval ve volbách?

Františkovy Lázně jsou jedno z nejkrásnějších měst v téhle zemi a mají v sobě veliký, v mnoha směrech ještě málo využitý potenciál. A jako občan a podnikatel jsem měl dojem, že se dělá méně, nežli by si tohle město zasloužilo. Také tu byly věci, které mne prostě „štvaly“ a myslel jsem, že by se to dalo dělat jinak a hlavně lépe. Jinak v politice jsem už v době své kandidatury nebyl zase takový nováček.

Co jste od funkce očekával? Byl jste zklamán?

Už když jsem kandidoval ve volbách a poté, když jsem nastupoval do funkce místostarosty a následně i starosty, věděl jsem, že mně bude čekat hlavně práce. Kvůli tomu jsem také do voleb šel, protože věřím, že tohle město si zaslouží hodně. Fakt je, že jsem netušil, že té práce bude tolik, ale nestěžuji si.

Také je pravda, že jsem do funkce nastupoval po několikaletém působení v soukromém sektoru, kdy jsem podnikal jako majitel reklamní agentury. Mohu-li přirovnat, pak v této oblasti jsou věci jednodušší: člověk se rozhodne, zvolí si nějakou cestu, a pak ji realizuje. Jako hlava obce jsem mnohem více vázán předpisy, a také každý projekt, každé rozhodnutí, podléhá schvalování dalších lidí, ať už rady nebo zastupitelstva. A protože mnohdy platí, co člověk, to názor, je třeba trpělivě vysvětlovat, přesvědčovat, získávat – nebo taky přistupovat na kompromisy či ze svých názorů ustupovat. Ale přesto si nemyslím, že bych byl zklamaný.

Chtěl byste se stát po těch zkušenostech starostou i v příštím období?

To nemůžu říci, to rozhodnou volby a voliči. Budou-li spokojeni a dají-li mi znovu důvěru, pak asi ano, i když vím, že to pro mou rodinu bude znamenat opět oběti. Jenomže máme tolik rozpracovaných projektů, že už teď je jasné, že zdaleka ne všechny budeme moci dokončit v tomto volebním období. No, a já bych rád byl u toho i dál. Rozpracovali jsme jich dost, tak bych se také chtěl nějak podílet i na dokončování.

Splnil jste všechno, co jste před volbami slíbil?

To zase musí posoudit voliči. Já sám se o to snažím, třebaže ne vždy jdou některé věci tak snadno, jak jsem si představoval. Některé věci jsem musel přehodnotit, jiné odložit nebo rozložit do delšího časového úseku. Rozhodně jsem zatím nesplnil všechno, co jsem slíbil, ale podle svého nejlepšího svědomí se domnívám, že jsem zatím ani neselhal a jsme teprve v polovině volebního období.

Připravujete nějaké nové akce pro veřejnost?

Jaké máte na mysli? Kultura? Sport? Rekreace? Děti nebo senioři? Rozvoj města a rozvoj lázeňství? Je toho opravdu dost.

Aspoň, prosíme, můžete přiblížit nejdůležitější a nejzajímavější?

Začal bych těmi, které se už podařilo rozjet nebo které běží, a řekněme, že to bude tak trochu „letem světem“, neboť určitě ve vašem časopise není tolik místa na podrobnější zhodnocení.

Literární Františkovy Lázně. Měly kdysi velký ohlas, těšily se velkému zájmu laické i spisovatelské veřejnosti. Pak to na dlouhá léta „usnulo“. Až se znovu objevila místní básnířka Alena Vávrová s paní Olgou Kupec. Přišly za námi s návrhem tento festival obnovit, povedlo se. ČD (České dráhy) v rámci této akce dokonce vypravily vlak, ve kterém cestovalo 150 lidí, hostů „literárek“. Byl mezi nimi mimo jiné český spisovatel, vlastně už žijící klasik Vladimír Páral a dalších 30 autorů z Čech i SRN. Ohlasy účastníků byly velice pozitivní a těšíme se už na další ročník.

Festival kresleného humoru: první ročník jsme uspořádali loni, a také byl úspěšný. Iniciátorem byl Klub Tapír v čele s Mirkem Vostrým. Přišli s nějakými náměty, ale nakonec se sešlo mnohem více kreseb a autorů, než jsme předpokládali. Dokonce se zde prezentovali kreslíři ze 7 zemí: ČR, Slovenska, Polska, Ruska, Chorvatska, SRN a Rakouska. Příští rok se bude festival opakovat ve dnech 11. -14. 7. 2017. Už teď na něm intenzivně pracujeme, včetně doprovodných programů. Předběžně se hlásí 60 autorů.

Přehlídka automobilových veteránů: Má tradici, koná se vždy 1. května a na přelomu července a srpna a těší se značnému zájmu.

Žákovský fotbal: Na zdejší fotbalovém hřišti se už několik let utkávají žákovská družstva při slavných fotbalových klubech z celého světa. Pořadatelem je Česko-německá fotbalová škola. Letos to byl už 14.

ročník, kdy se do F. Lázní sjeli 11 letí kluci z „top“ evropských klubů, jako Manchester United, FC Porto, Ajax Amsterdam aj., ale i ze světa. Už třetím rokem sem také jezdí například Japonci z Tokia a Fukušimy a mladí Australané ze Sydney. Jedná se o účasti amerického klubu a dalších..

Přírodní divadlo a lázeňské parky: Divadlo se zlikvidovalo a prostor se upravil jako přírodní park. Souhlasím, že by si to místo zasloužilo o něco lepší využití (*reakce na připomínku mladých z redakce Prostoru, že se tady scházejí partičky mládeže, která holduje hlavně konopným a jiným podobně „přírodním“ produktům*), zatím na to navazují pokračující revitalizace a úpravy parků, hlavně kolem Ameriky a bývalého koupaliště Jadran. Na jeho místě má vzniknout přírodní koupaliště s navazujícími službami. V plánu je rozšíření a nové otevření naučných stezek. Celou tuto oblast postupně chceme více oživit. Místo bývalého přírodního divadla by mohlo časem vzniknout v lokalitě Lesoparku Amerika třeba lesní divadlo. Celkově jde o investice přesahující sto miliónů korun, a jsou samozřejmě rozloženy do delšího časového období.

Lázeňství: Zapojili jsme odborníky a vědecké ústavy do projektu, který by měly racionálně a na ověřitelných faktech dokázat, že využití léčivých minerálních vod a zdejší slatiny má prokazatelně pozitivní vliv na léčbu lidského těla. V současnosti je trend vše léčit medikamenty nebo operativně. Lidé se cpou, a často i zbytečně, spoustou prášků, a efekt je přitom malý nebo i žádný. Podle mne to bude hodně průlomové a jsem přesvědčen, že to přinese i mocnou vzpruhu k návratu k účinnější, ale zároveň přírodní, a tím k lidskému zdraví šetrnější lázeňské léčbě.

Projekty:

1. Podchod silnice I/21 u teplárny spojí Františkovy Lázně do rozrůstajících do Žirovic. Tuto lokalitu odděluje rušná rychlostní silnice, kterou denně projede až 12 000 aut z toho cirká 4 500 kamionů. Dva roky se už pracuje na tom, aby v těchto místech byl vybudován bezpečný podchod pro pěší i cyklisty. Je to velký rozsah prací i značná investice. Práce jsou rozděleny do etap. Je třeba byly provedeny geologické průzkumy, zajišťujeme financování a vyřizujeme k tomu spoustu povolení. Rádi bychom v roce 2018 prvně koplí do země a pokud vše půjde dobře ještě v daném roce zprovoznili pochod.

2. **Ekologizace provozu teplárny:** Jde o projekt s předpokládanou investicí ve výši přes 100 miliónů. Výsledkem by však mělo být zajištěné efektivní vytápění města, bez jakýchkoli nebezpečných zplodin. Také tady je kolem toho množství nejrůznějších jednání, vyjednávání, vyřizování, zajišťování, vše by rovněž mělo být vyřešeno do roku 2018.

3. **Osvětlení města:** přejít na LED osvětlení, které je mnohem úspornější a má mnohem delší životnost.

4. **Mladí, a také senioři:** chceme vybudovat tzv. Smart City (chytré město), chceme rozšířit možnost připojení se k wifině v dalších částech města. V plánu je i rozšíření parkovacích zón s možným zaplacením předem přes mobil. Chceme zvýšit bezpečnost ve všech částech města pomocí kamerového systému. V neposlední řadě pak by-

chom rádi dohodli, aby děti a senioři měli dopravu MHD zdarma, nebo alespoň s výraznou slevou.

Máte Františkovy Lázně rád? Jste rodák?

Ne, nejsem. Pocházím ze severu Čech. Vystudoval jsem zemědělskou školu, rok jsem působil ve Švýcarsku a potom jsem se rozhodl pro studium fyzioterapie na 3. Lékařské fakultě. To mě přivedlo do zdejšího kraje v roce 1996, takže zde žiji už 10 let. A třebaže jsem tedy tak zvaná „náplava“, vnímám to spíše jako výhodu. Člověk, který se někde narodí a žije tam celý svůj život, prostě už nevidí spoustu věcí, protože je vnímá jako samozřejmost. Ten, kdo se přistěhuje, se musí seznamovat, a vše naopak vidí nově. Ostřeji vnímá jak to dobré, tak i nedostatky. Navíc musím říci, že mi tohle město velice přirostlo k srdci.

Řekl jste, že jste podnikal. V jakém oboru?

Ve vlastní reklamní agentuře. Nevěnuji se tedy ani zemědělství ani fyzioterapii, ale už během vysokoškolského studia jsem se začal zabývat podnikáním. Jak vidíte, člověk miní, osud mění...

Jaké máte koníčky? Oblíbené jídlo?

Tím největším koníčkem se pro mne stala má rodina. Čím mám méně času, tím více si vážím chvil, které s ní mohu trávit. Za další je to sport, i když už jen rekreační: tenis, golf. Dříve jsem hrával závodně volejbal, ale to už opravdu nejde. A konečně, na stejné úrovni jako sport je u mě kultura: rád poslouchám hudbu, mám rád divadlo, fotografii či obrazy, tyhle záliby mne vlastně přivedly i k tomu, že jsem si založil a podnikal v reklamní agentuře.

Jídlo? No, hlavně teplé... Ale vážněji. Mám rád českou kuchyni, hlavně omáčky, a pak bavorskou, která se od té české příliš neliší. Pochutnám si rád třeba na pečeném kolenu.

Jste spokojený se stavem městské pokladny?

Myslím, že rozpočet je napjatý, ale to má asi každé město. S městskými financemi je to podobné jako s rozpočtem v rodině. Musíme vědět, kolik do pokladny v daném roce „připutuje“ v podobě příjmů, a podle toho je pak možné plánovat výdaje. Někdy je třeba si i půjčit, ale vždy je třeba pamatovat na splacení. Na některé projekty získáváme také peníze z evropských či národních fondů.

Paradoxně v ČR jsou jen tři lázeňská města, která prodělávají na tom, že jsou lázeňská. Jde zejména o náklady za údržbu parků, úklid města spojený s lázeňským ruchem apod. Na 1. místě jsou K.Vary, druhé jsou lázně Teplice a třetí Františkovy Lázně.

Moc rád bych, aby zdejší podnikatelé i občané, mnohem více cítili toto město jako svoje vlastní a mnohem méně si hráli jenom na vlastním pískovišti. Každému podnikateli i občanovi tohoto města, by mělo přejít do krve, že bude-li dobře prosperovat jejich město, budou lépe prosperovat i oni a ještě k tomu se jim tady bude lépe žít. To ale znamená, že pro to i sami něco musí dělat a sami se dle možností podílet na rozvoji.

Ptaly se Kateřina Stárková a Lily Nguyen, na přípravě otázek se podílel Filip Skříbek

Můj králíček Dupíček (láska moje)

Dupík je zbarven do šedé barvy, až na to že má za krkem pod ušima hnědou barvu. Bílou barvou má zakryté břicho, zespoda tlapky a pod čumáčkem a pod pusinkou. V oušku má vyteťované číslo C 96.

Dupík se narodil na konci března v roce 2016. Na konci dubna jsme šli do obchodu se zvířátky, protože nám umřel králíček jménem Bublinka. Byli jsme všichni, já, mamka a taťka velice smutní. Okamžitě mi padl do oka malý šedý králíček, takže jsme si ho hned vzali domů. Když jsme se vrcaeli, tak mamka zavolala taťkovi, ať řekne Ondrovi (mému bratrovi), aby mu vymyslel jméno. Tak se ze šedého králíčka stal Dupík.

Dnes už Dupík není malý, ale velký. Už není ani moc hodný protože hryže (kouše) a vrčí na nás. Dnes mu je 7a půl měsíce.

Naty Lešková

Pohádka o tom, jak se začala vyrábět pizza a vznikla věž v Pize

V jednom italském městě žil byl kdysi slavný kuchař jménem Luis Pica [čte se Lujs Pika]. Jednou když měl vařit svou specialitu, tak se nějak zasníl nebo co, a udělal chybu. Na kousek syrového těsta se mu vysypal sýr a jak se tak otočil, tak se mu na to těsto ještě vylila rajčatová omáčka. Luis si toho nevšiml, no říkám, byl nějak zasněný, a dal to prostě rovnou do pece.

Když po určené době otevřel pec a vyndal upečené, tak mu to strašně zavonělo pod nos. No, a když ten ještě teplý koláč ochutnal, tak se nemohl té dobroty nabažit. Udělal jich víc a zkusil je prodávat. Měl veliký úspěch. Všem obyvatelům to zachutnalo.

Jednoho dne přijel do jejich města cizinec, a když se dověděl o nové pochoutce, tak jí chtěl taky okamžitě ochutnat. Jenomže protože moc dobře italsky neuměl, a tak místo, aby řekl: „Pico, udělej mi svou skvělou sýrovou placku,“ tak to zjednodušil a řekl jen: „Pico, pizzu“. Takto to vyslovil z toho důvodu, že pořádně neuměl vyslovit slovo „placka“, natož sýrová. V tu chvíli, jak tuhle cizincovu hlášku uslyšel, Luise napadlo, že tu svoji novou pochoutku pojmenuje „pizza.“ Cizinec potom vyprávěl lidem o báječné pochoutce ve své zemi, a ti to zase říkali dál. A zase dál... A pizza se nakonec proslavila v celém světě.

Luis za vydělané peníze postavil restauraci, která byla ve tvaru věže, ve které se v horním patře pekla pizza nejrůznějších druhů, a proto tu věž pojmenovali Pizza. A podle ní se pak pojmenovalo i město.

A protože je věž Piza nakloněná, tak za to může zemětřesení, které přišlo měsíc po tom, co se všechno tohle stalo.

Ladislav Sudek

V Praze je to fajn

(Nikolka Nguyen patřila mezi redaktory našeho časopisu, a třebaže byla ještě hodně mladá, její příspěvky i příběhy měly švih i humor, který prozrazoval velký talent. Nikolka od září odešla s maminkou do Prahy. Maminka tam našla práci, Nikolka začala studovat na gymnáziu. Nedávno při své cestě do Chebu znovu ráda zavítala mezi nás do redakce, kde byla nadšeně přivítána. A dávala dříve najevo, jak se jí do Prahy nechce, souhlasila, že popíše své první dojmy...)

V Praze je to fajn. Ze začátku jsem tam nechtěla, protože jsem byla zvyklá na Cheb – narodila jsem se tady a do svých 11 let jsem tu žila. Mám tady kamarádky, přátele a hlavně svou *nejnejnej* kámošku Vandu, se kterou jsem se setkávala téměř každý den a nechtěla jsem, aby to bylo nějak jinak! Navíc jsem měla na Prahu úplně jiný pohled než teď.

Nemám ráda velkoměsta! V Praze jsou všude jen samý baráky! Lidé pořád jen spěchají! Takové jsem měla myšlenky, než jsem se tam přestěhovala.

Ale vlastně je to v Praze trochu jiné. Na velkoměstech přeci není nic špatného! V Praze není všudycy všude tak rušno, jak jsem si myslela. Je přeci samozřejmé, že třeba na Václavském náměstí mnoho lidí bude, ale to je vlastně dobře! Zaprvé to znamená, že Praha je krásné turistické město, a proto sem pořád přijíždějí lidé z různých zemí obdivovat naše památky. Zadruhé, nikdy tu není nuda! Když nemáte, co dělat, stačí se vydat třeba jen na náměstí a máte o zábavu postaráno! To v Chebu je ...občas docela nuda (pokud teda nemáte stejně ztřeštěné kamarády jako já, kteří mají vždycky čas si někam vyjít).

A jen samé baráky? To zas také úplná pravda není. V Praze je přírody spousta. Jen je třeba taková místa najít...

No a to, že lidé pořád jen spěchají? Možná spěchají víc než v Chebu, ale to snad proto, že v Praze je lidí mnohem, mnohem víc!

Zkráceně, mám teď na Prahu jiný pohled. Vlastně se mi tam docela líbí a už jsem si zvykla na všudypřítomné Pražáky, dlouhé cesty do školy i na dopravu „emháděčkem“.

Jo, a ještě jedna věc! V Praze mám taky kamarádky a není jich málo! Sice mi občas připadá, že tu kope každý sám za sebe, ale to je asi spíš jenom pocit, protože v Chebu jsme bez sebe (já a moje *nejnejnej* kamarádka Vanda) nedaly ani ránu!

Ilustrační foto...

Vánoce trochu jinak...

Atmosféra vánoční
cítit je za okny výloh.
Nerovnováhy emoční
vznikají za velkých finančních výloh.

Ty sumy horentní
překročí horentnost samou.
Stojíme v tenhle čas adventní
nad peněženkou s otevřenou tlamou.

Je to čas, kdy pomálu,
svým očím nevěřící,
vidíme u každého regálu,
dítě, vzteky rudé, plačící.

Pochopíte záhy,
jak vypadat maj vánoce.
Přec urovnat všechny vztahy,
vidět se zas po roce.

Zapomeň na křivdy,
po svátcích opět si vzpomeneš,
kdo ublížil ti, a kdy,
a jakou řekl ti lež.

O tom jsou vánoce,
to je ten hezký čas.
Tak zase po roce
sejdeme se tu – jak jinak než v dobrém – zas.

Šárka Rubášová

Americké volby 2016

Prezidentské volby v USA byly uzavřeny. Hlavními kandidáty byli Donald Trump a Hillary Clinton. Donald Trump ve volebním období přišel se spoustou nápadů, jako například „Mexickou zeď“, která má oddělit Mexiko a USA, nebo vystěhování všech cizích ras z USA. Donald volby vyhrál a usedl v Bílém domě.

Asi tři týdny zpátky byl vydán zákon samotným prezidentem, který příkazuje lidem nahlásit každého, kdo je jiné rasy. Takzvaní „Coloured Citizens“ neboli barevní, mají být odstěhováni do Kanady nebo také do Evropy, Afriky a ostatních kontinentů.

Hillary neměla zdaleka tolik skandálů jako Donald Trump. Svatá ale není. Oba z kandidátů na sebe vytahovali různou špínu a pochybnou minulost toho druhého. Padala vulgární slova, sexistické nadávky i různé výmysly. Završeno to bylo velkým projevem Donalda Trumpa o tom, že když budou občané volit Hillary, vypukne třetí světová válka, a tím i konec světa. Domníval se, že se dostane Amerika do opozice s Ruskem a poté budou vyslány atomové rakety na USA.

Sám bych nevolil ani jednoho z nich. Radši bych měl ale za prezidenta Donalda Trumpa, než současného prezidenta České republiky.

Skrifi

Na okraj dění...

Naši čeští politici
zavedli další vyhlášku.
Žádné EET to není,
stejně čekejte přednášku.

Pro ty, kdo nesnášejí Vánoce
to bude hotové peklo.
Protože budou povinné.
Babišovi zase hráblo.

Pokuta v řádech milionů
Vznáší se nad vaší hlavou.
Nepoddáte-li se tomu
a nepůjdete s řadou.

Babišovi zase hráblo.

Každý, kdo by vybočil
a něco chtěl snad vynechat,
může hrozit mnohem víc,
než-li pouhá pokuta.

Babišovi zase hráblo.

Musíme mít obalený
každý barák světýlky.
Velkoobchody zas budou plné
dvoulitrovek Coly.

Kdo by chtěl něco jiného pít,
může přijít o své žití.

Babišovi zase hráblo.

Každou věc, kterou koupíme
svým blízkým jako dáreček,
musíme mít na účtence,
jako stádo
Babišových oveček.

Už mu zase hrabe!

František Stecker

Tak velké, tak křehké...

Tak velké,
a tak křehké,
nové,
přesto zničené

Moje srdce,
omámené,
brečí v koutě
schoulené.

Rozlámané
na kusy,
ohněm spálené.

Nevyjde-li nikdy více
i mně to
brzy zabije.

Ferry, 8.12.2016

Moje vlastní pohádka

Minulý týden jsme si koupili nový dům. Z venku vypadal velice ošklivě a staře, ale vevnitř to vypadalo luxusně. Myslela jsem si se sestrou, že je to dům pro nějaké celebrity, nebo tak nějak.

Tento týden je předvánoční. Kupují se dárky, balí se, a také se peče cukroví. Dnes večer jsme si se sestrou dohodly, že nebudeme spát a půjdeme si kouknout, jak vypadá sklep. Vchod do sklepa sřežily kamenné dveře. Otevřely jsme je a pomalu vstoupily dovnitř. Tu před sebou uvidíme zrcadlo. Víc a víc se k němu přibližujeme, a když jsme byly velice blízko, zabouchly se za námi dveře. Chtěly jsme se vrátit, ale nějak jsme nemohly couvat. Mohly jsme se pohybovat jen dopředu. Najednou se ozval hluk. Ten zvuk pocházel ze zrcadla. Každou sekundu nás to tahalo dovnitř. Náhle jsme ucítily velký tah – a my jsme byly v zrcadle. Chtěly jsme utíkat, ale nemohly jsme, protože se někam ztratil chodník. Po chvíli jsme se ocitly v podivuhodném jezeře. Bylo jasně zelené. Volaly jsme o pomoc. Pořád nikde nikdo. Čekaly jsme tak dlouho, že jsme si myslely, že nás nikdo neslyší. Najednou ale se nad námi objevil stařec s dlouhými bílými vousy. Na ramenou starce sedělo šest set orlů. Nevěděly jsme, jestli je to živý člověk nebo strašák.

Ale on se hýbal a tak jsme se zeptaly ustrašeně, jestli nám nechce pomoc. On dost záhadně odpověděl „Jestli to řeknete slušně, tak vám pomůžu a jestli ne, odejdu a budete muset čekat na jinou pomoc.“ Hodně uctivě jsem tedy poprosila znovu o pomoc a on přikývl. Podal nám ruku a vytáhl nás z vody zeleného jezera na břeh. Prohlédl si nás a zeptal se dál: „Odkud jste sem přišly?“

„No...., chtěly jsme se kouknout, jak náš sklep vypadá a potom nás sem přitáhlo podivuhodné zrcadlo.“

Nejdřív nám nevěřil, ale potom chtěl vědět, jestli jsme z New Yorku. Odpověděly jsme mu: „Pocházíme z Chebu, ale bydlíme v New Yorku.“

Stařec se zajímal dál: „Bydlíte ve starém, ošklivém domě, který je ale uvnitř moderní?“ Přikývly jsme. Najednou se nám poklonil a zvolal: „Víte o tom, že jste královny v naší říši?“

„Ne. Nevíme, ale my teď chceme jen jedno. Jak se můžeme dostat domů?“

„Byla by tu jedna možnost. Musely byste mít devět klíčů do devíti zámků, ale jenom jeden z nich vede do New Yorku a také máte jenom tři pokusy. Pokud to neuděláte, musíte tady zůstat. Budete bydlet v paláci a musíte zjistit, kde ty klíče jsou.“

Chtěly jsme si odpočinout, tak nás tedy odvezl do paláce. Nejdřív samozřejmě zavolal kočár. Když jsme přijely, doprovodil nás k pokojí a tam už čekaly naše služby. Vykoupaly nás, potom nás oblékly do překrásných šatů z barevného perí a za malou chvíli jsme šly spát... Druhý den jsme se starce zase zeptaly, jestli už ví, kde jsou klíče.

Řekl: „Ano, teď je v tom nejhorším místě na světě. Jsou v Bermudském trojúhelníku, neboli v MOŘI NESTVŮR.“ Velmi jsme se lekly. Odtud se zpátky nikdo živý nedostal!!(zatím). Zeptaly jsme se ho, jak se tam dostaneme. „Pojedeme tam starou válečnou lodí. Na ní budou děla...“ Na otázku, proč tam poplujeme zrovna jede-

me válečnou lodí, nám ale neodpověděl.

„Kdy pojedeme do moře nestvůr a co si máme s sebou vzít?“

„Pojedeme tam zítra ráno a vezměte si s sebou velké množství jídla, pitnou vodu a oblečení“.

Všechno jsme si připravily a šly jsme brzo spát, abychom měly zítra hodně síly. Po snídani jsme vyrazily na cestu. Moře bylo velice klidné a vál jenom slabý vítr. Na jachtě byl kromě děl i žalář, kdyby nás chtěl někdo okrást (k čemuž ovšem byla velice malá příležitost). Večer se rozbouřilo moře. Začalo pršet, strhla se bouře, zuřila vichřice. silný vítr.

Stařec vykřikl: „Je to tady!!! Blížíme se k BER-MUNSKÉMU TROJÚHELNÍKU. Všichni se chytňte zábradlí!!!!“ Chytily jsme se a začaly jsme ječet, protože jsme klouzaly po palubě dolů. Když jsme otevřely oči, viděly jsme, jak jsme v obrovském břiše nějaké ryby. Ječely jsme a loučily se se životem. Stařec si ale vzpomněl, že když zavolá létající kobereček, m.že nás koberec zachránit. Požádal nás, abychom všichni zařvali: „LÉTAJÍCÍ KOBEREČKU“. Najednou se nad námi objevil létající koberec, z něj se spustil žebřík, a my po něm rychle vylezly. Sedly jsme si na něj a on s námi odletěl na podivuhodný ostrov, který se jmenoval Ola Lola. Na něm se rozkládalo skleněné město, ve kterém jsme podle starce měly najít těch devět klíčů. „POZOR,“ připomenul nám, „máte na jejich hledání jenom pět hodin, a klíče se mohou pohybovat!!!!!!“ Nejdřív jsme se divily, proč máme tak hodně času, ale když jsme viděly, jak veliké je to město, dostaly jsme strach. Děda nám ještě řekl: „Držím vám palce.“ Potom už odstartoval čas. Dlouho jsme nic nemohly najít, myslely jsme si, že to nezvládneme. Najednou jsem viděla, jak se něco hýbalo. Přimhouřila jsem oči a viděla jsem dvoje klíče, které se pohybovaly.

Vykřikla jsem: „Jéé, našla jsem první dva, zbývá nám jenom sedm klíčů.“

Sestra se zaradovala. Po malé chvíli našla ona dokonce tři. Sestra byla šťastná, že na zbývající čtyři klíče máme dvě hodiny času.

Stařec ale varoval: „Jen se neraduj. Jestli Čím víc se budeš radovat, tím se budou pohybovat rychleji.“

Zesmutněla. Najednou jí něco zastudilo na krku. Nevěděly jsme, co to je. Když zalovila pod vlasy, zjistila, že je to klíč.

Řekla jsem: „Je to tak vždycky ve filmech, hledání posledních věcí je nejtěžší...“

Sestra mlčela. Další hodinu jsme nic nenašly. Velice jsme se bály, že se nikdy nevrátíme domů!!!! Pak nám stařec oznámil, že máme jenom PĚT MINUT! Vyděsily jsme se. Až v poslední minutě jsme našly poslední tři klíče. Objevila jsem je v temné díře vykousané v pohodlném křesle, která tu zůstala po myších.

„Máte veliké štěstí, teď už vám do konce jenom jedna sekunda...“

„Dobrá. Ještě ale musíme, abychom se mohly vrátit domů, najít ty správné dveře!!“

„Na uhádnutí správných dveří máte pouhé tři pokusy.“

V mé hlavě se mi najednou zrodil pocit, že to dáme... Zeptaly jsme se starce, jestli se můžeme, jakmile

najdeme ty dveře, už zítra vrátit domů, protože jsme obě hrozně unavené.

„Můžete, vlastně musíte. Dál to už prodlužovat nemůžete, nebo byste se opravdu nemohly vrátit.“

Souhlasily jsme. Nebylo už na co čekat. Okamžitě jsme jeli i se starcem zpátky do paláce. Šly jsme se umýt, protože jsme voněly jako popelnice a potom jsme šly spát. Druhý den jsme se rozloučily se všemi. Najednou nám bylo po všem trochu smutno, ale těšily jsme se víc domů.

Stařec nás zavedl k místu, kde byla spousta dveří a pronesl: „Držím vám palce, abyste vybraly“ pak nás objal. Dvakrát jsme si tiplý špatně, ale potřetí jsme uhodly. Jenom jsme vzaly za kliku, dveře se lehce otevřely - a zase jsme se ocitly u nás doma. Rychle a potichu jsme zalezly do postele, aby nikdo nezjistil, kde jsme byly.

LiliB

Anděl....

Nakreslila Eliška Zajíčková

Pohádka o tom, jak vzniklo nebe a andělé...

Přišla jsem do školy, hodina začínala až za půl hodiny. Kamarádky přišly za pět minut a zeptaly se mě, jestli se mi dobře spalo. Odpověděla jsem jim, že se mi spalo skvěle, protože se mi zdál dlouhý a nádherný sen. Začala jsem jim ho vyprávět:

Jela jsem lodí na ostrov, ale stala se nehoda, uprostřed noci se strhla bouřka. Kapitán nedával pozor a nabalourali jsme do velikého kamene. Loď praskla a všichni jsme spadli do moře. Hledala jsem svůj kufr, abych si na něj sedla. Uviděla jsem ho, ale byl hrozně daleko, nevěděla jsem, jestli tam dokážu doplavat, proud byl velice silný....!

Ráno jsem se probudila a ležela jsem na ostrově, který jsem neznala. Určitě to nebyl ten ostrov, na který jsem měla plout. Slunce svítilo nádherně a mě bylo velice horko. Šaty mokré nebyly, ale byly tvrdé, protože na nich byla uschlá sůl. Nemohla jsem se převléknout, protože jsem svůj kufr ztratila. Musela jsem si tedy nové šaty vyrobit, ale z čeho? Žádný materiál tu nebyl. Rozhodla jsem se tedy, že půjdu prozkoumat ostrov. Byla jsem pár metrů od moře a najednou jsem uslyšela hlas, který křičel o pomoc. Co mám dělat? Mám mu jít pomoc nebo ho nechat, ale to mu přece udělat nemůžu!! Opatrně jsem přešla hustou trávou. Na zemi ležel stařec s dlouhými bílými vousy. Vedle něho se plazila obrovská krajta mřížkovaná. Bylo mi špatně, nevěděla jsem co dělat. Chtěla jsem utéct, ale nemohla jsem, nohy mě neposlouchaly!!! Zachvátila mne panika.

Co když mě uškrtní? Vzala jsem klacek, který ležel na zemi a začala jsem hada odhánět. Krajta se nechtěla odplazit, došla mi trpělivost a já jí propíchna. Zabíla jsem ji. Nehybně ležela na zemi a já se na ni dívala. Utíkala jsem ke starci a pomohla mu vstát. Řekl mi, že je v pořádku. Oddechla jsem si. Děkoval mi, že jsem mu zachránila život.

„Stařečku, proč jste na tomto ostrově?“ zeptala jsem se ho

„Já tu žiji už dvacet let, tenhle ostrov mám rád. Kdybych měl zemřít, tak jenom tady!!“

„Jak jste se sem dostal?“

„Ztroskotal jsem, a jak ses sem dostala ty?“

„Jela jsem na výpravu a také jsem ztroskotal.“
Navázali jsme kontakt, byl moc příjemný. On bydlel ve skále, která měla dokonce i kamenné dveře. Připadala jsem si tam jako v menším hotelu. Bylo tam skoro všechno, kromě elektřiny, ale to mi nevadilo. Jeskyně obsahovala i kuchyň. Napadlo mě, že tento stařec je asi hodně nápaditý!

„Ty asi potřebuješ nové šaty vid?“ zeptal se

„Ano hledám na ně materiál, ale nevím kde ho sehnat.“

„Mám tady látku, nitě a jehly. Můžeš si je ušít. Já ti zatím najdu nějaké ozdoby na šaty, jo?“

„Dobře, ale buďte hodně opatrný, ať se vám nic nestane!“

„Neboj, jehly a nitě jsou v šuplíku.“

Moc jsem se divila, že tu má jehly a nitě, jak je vůbec vyrobil. Za hodinu se vrátil a já už měla šaty ušité, jenom ozdoby chyběly. V ruce držel barevné peří, přišla jsem si je na šaty. Myslím si, že mi velice slušely.

„Chceš jít na procházku?“ zeptal se stařec

„Ano, alespoň půjdeme ven na čerstvý vzduch.“

Šli jsme prostě, kam nás nohy vedly. Došli jsme na jedno tajemné místo, musela jsem projít přes menší les. Na konci bylo něco úžasného, bylo to zelené jezero. Chtěla jsem se napít, ale stařec mě varoval, protože voda byla jedovatá. Utrhl kytku a hodil ji do vody. Hned uvadla a rozpadla se na prach. Oddychla jsem si!!

„Existuje tu ještě nějaké vzácné místo?“ tázala jsem se ho

„Ne, ale pojď zpátky domů, něco ti ukážu.“

Na stole byla krabice, on ji odklopil, viděla jsem menší stavbu skleněného města. Bylo to nádherné, nemohla jsem tomu uvěřit.

„Jak dlouho vám trvalo tohle udělat?“

„Skoro pět let. Bylo to hodně náročné. Ale nakonec jsem to stvořil a jsem na to velice hrdý, nikdy bych nedovolil, aby to někdo zničil!!!“

Naučil mě všechno, co bych měla umět na ostrově, žít s ním bylo skvělé, dostávala jsem od něho hodně informací, které si pamatuji.

Jako každé ráno jsem vstala a šla cvičit na pláž, ale něco mi tu nesesedlo, byly tu něčí stopy. Podle mého jsou to ženské stopy, mužské jsou o hodně větší. Utíkala jsem zpátky a řekla starci, že tu asi někdo je! Vzal si zbraně, mně dal nožik. Stáli jsme za stromem a něco jsme slyšeli. Co když to jsou nějakí padouchové nebo piráti?

Pokračování na další straně

Dokončení z str. 9

Opatrně jsem se otočila a uviděla jsem nádherné dívky, také se bály jako my. Zkontrolovala jsem, jestli mají zbraně a potom jsem to ohlásila starci.

„Můžeme se otočit, ale stále dávej pozor!“ Vyšli jsme ze svého úkrytu.

„Prosím neubližujte nám, jsme jenom dívky, které ztroskotaly!“ řekla jedna z nich

„Já se jmenuji Anna a tohle je moje sestra Ella.“ Také ztroskotaly, to není možné, všichni čtyři jsme ztroskotali, to je nějaká shoda ne? Pozvali jsme je do našeho obydlí.

Nedávalo nám smysl, že jsme se objevili na tomto místě a úplně stejným způsobem. Rozhodli jsme se, že se pokusíme najít něco, co nám pomůže tohle vyluštit. Po dlouhé době jsem teprve našla jednu menší knížku. Byla už hodně stará, otevřela jsem jí, přečetla jsem si, co je tam napsané. Podívali jsme se všichni na sebe, protože jsme se dozvěděli jednu zvláštní věc. Ten ostrov, na kterém jsme, je nebe, starzec, který tu bydlí, je Bůh. To znamená, že my dívky jsme už zemřely a proměnily jsme se za anděly.

A TAK VZNIKLO NEBE, BŮH A ANDĚLÉ.

Crrr crrr. To byl zvuk zvonku, sedly jsme si zpátky na svá místa. Kamarádky byly z toho snu úplně nadšené. Řekly mi, že až se mi bude zdát další sen, tak jim ho mám povědět. Přikývla jsem, ale teďka nás čekala hodina matematiky a to už budu muset dávat pozor. *Anetka Dao*

Liška a její trápení

Stěžovala si takhle mladá lištička starší lišce: „Ach jo, já ti mám takový hlad! Od pondělka jsem v břiše nic neměla! Jenom pár borůvek a malin, co jsem našla na kraji lesa, ale to se vůbec nedá jíst!“

„No to já jsem zrovna minule byla u řezníka, když byl na obědě. Mňam! To byla ale lahoda! Takhle už jsem se dlouho nenadlábla!“ chlubila se druhá liška. První lišce se hned začaly sbíhat sliny.

„No, prosím tě! A kde to řeznictví je? To abych tam taky zašla utišit svůj hlad!“ vypytovala se hned první liška.

„Kousek za lesem směrem na sever je jedna víska. Už zdaleka uvidíš ve víscce cukrárnu. U té zabočíš doleva a budeš u řeznictví. Ale pozor! Většinou u dveří sedí na lavičce majitel řeznictví a čte si noviny. O půl dvanácté už jde na oběd a o půl hodiny později i řezník, který řeznictví zamyká. Ale nespěchej, řezník se může vrátit, je to totiž hlava děravá, takže většinou něco v řeznictví nechá. Kdyby se vrátil a našel tě...to by s tebou byl konec! Takže chvíli počkej a pak dovnitř vlez oknem v zadní části obchodu.“

Mladá liška udělala vše, co jí druhá liška řekla. Když řezník zamkl a odcházel, lišce už kručelo v břiše. *No co, dnes řezník asi nic nezapomněl*, pomyslela si liška a a vkradla se dovnitř zadním oknem. Chvíli si myslela, že je v ráji. Tolik masa! A okamžitě se vrhla do jídla. Ale najednou se dveře otevřely a dovnitř vtrhl řezník. Jakmile spatřil lišku, jak se cpe jeho masem, zrudl v obličeji.

„Tak ty mi tady budeš ujídat, jo?! Já si říkal, že mi od minula toho masa nějak výrazně ubylo!“

Řezník lišce už chtěl urazit hlavu, ale liška byla rychlejší a vyskočila oknem a pelášila zpátky do lesa. Víckrát už se ve vesnici neobjevila. *Nikolka*

Zamrzlý jez

Sen o tom, jak jsem zpívala

Jednou jsem snila o tom, jak jsem zpívala před veřejností. Byl to jeden takový moc krásný jarní den, kdy všechno rozkvétalo. Ve vzduchu byl cítit voňavý pyl, slunce nás hřálo ze shora z jasně modré oblohy, foukal vlahý vítr. Prostě běžný jarní den. Hrála klidná hudby a já zpívala. Lidé se před pódiem shromažďovali, postupně jich sem přicházelo víc a víc. Začala jsem z toho být trochu nervózní. Přibližně tak v půlce písničky se na pódiu blízko mne objevila kočka. Byla celá černá a velice chlupatá. Nevšímala jsem si jí, ale cítila jsem ji jako nějaké nebezpečí. Pomaloučku se plížila směrem ke mně. Poté, co se ke mně přiblížila na tolik, že stála těsně u mých nohou, najednou na mě nečekaně vyskočila a podrápala mě.

To už přestala hrát ta klidná, chytlavá hudba. Posluchači mi vyběhli na pomoc. Než tam ale dorazili, černá kočka na mě zaútočila znovu. Tentokrát to bylo mnohem bolestivější. Drápala, drápala ...

a já se v tu chvíli vzbudila. Bylo osm hodin ráno. Ležela jsem v posteli už s otevřenými očima a bála jsem se, že to byla skutečnost. Sen jen pomalu mizel. Naštěstí to skutečnost nebyla.

Přemýšlela jsem, co je dnes za den. Protože kdyby bylo třeba pondělí, tak bych už nestihla vstát, obléci se a dojít včas do školy. Místo ale abych vstala a pohledem do kalendáře zjistila, jestli je víkend nebo není, tak jsem pořád ležela a přemýšlela.

No ano. Oddychla jsem si. Vždyť dnes je přece sobota. Včera... Co bylo včera? Co jsem dělala včera? Po chvíli jsem to už neřešila. Pak jsem si ale zase vzpomněla na ten sen. Nakonec jsem vstala a v koupelně si dlouho kontrolovala obličej, jestli tam není nějaký škrábanec.

Nastal večer. A to jsme podle plánu opékali párky. Když jsem si chtěla vzít jeden, zjistila jsem, že smrdí. Párek byl zkažený. Tak jsme museli opéct další, které byly v pořádku. Při té činnosti jsem měla znovu sen: . Co kdyby se to vážně stalo? Co kdyby mě doopravdy poškrábala kočka? Stát by se to mohlo, ale já stejně nezpívám a ani nikdy zpívat nebudu. Přesto ale to byl nezapomenutelný sen, nejzajímavější, jaký jsem kdy měla.

Niki

Vesnice

Jednou když jsem šel po naší vesnici o prázdninách a všude bylo mrtvo. A to doslova. Na hřišti nebyla ani živá duše, hospoda byla zavřená a v obchůdku bylo všechno plný, a to ani nevyměňovali zboží. Někteří lidé byli zavření doma a koukali na televizi, někteří byli u moře, na výletě v cizině anebo na túře po českých lesích, polích a památkách. Zkrátka, nikde ani živáčka. To je vesnice. Ale žiju tu rád. *Láďa Sudek*

Pohádka o hrochovi, který spadl do jámy

Byl jednou jeden hroch, který byl moc, moc a moc zlý. Podkopával nohy, hrabal jámy, aby do nich ostatní padali a takové různé zlé věci dělal. Jednou šel hroch po místě, kde před tím vyhrabal hlubokou jámu a najednou do ní spadl. Skutálel se do ní, ale našťástí se mu nic nestalo. Pak začal vydávat hlasité skřeky, aby ho vytáhli. Kolem zrovna šla skupinka hrochů a řekli: „My ti nepomůžeme, ty škodlivče. Buď si, kde jsi.“ A šli dál. Teprve o pár dní později ho vyzvedli z jámy ochránci zvířat. Odjeli s ním do ZOO, a tam se naučil slušnému chování. *Marek Stolarik*

Koncert

Zítřka mám koncert. Néééé!! Neumím noty, takže musím hned trénovat, a to rychle. Víte, já mám zítřka koncert a zatím nezahraju ani notu. Hraju na kytaru, cvičím a vypadá to dobře. Konečně už to umím.

Druhý den. Ještě mi zbývají do vystoupení 2 hodiny. A pak mi nečekaně zavolá kamarád: „Hej, Honzo! Máš čas? Mohli bychom jít ven a něco podniknout.“ Já na to řekl: „Myslíš, že bych to stihl za dvě hodiny, protože mám koncert?“ Kamarád: „Jo, to stihneš na pohodu. Přijdeš o 30 minut dřív, tak se neboj...“ Jdu s kamarádem ven a dáváme si koulovačku. Konečně jsem doma, zbývá ještě 10 minut. Stačí si vzít kytaru a jít. Teda utíkat. Jsem v divadle a musím hrát. Takové nervy jsem měl, ale nakonec jsem to zvládl. *Honza Nguyen*

Zima je velký malíř. Takovou krásu vykouzlily mráz a slunce.

Dialog: Pavouk a moucha

Pavouk: „Hele. Vidím svoji snídani.“
Moucha: „Pro tentokrát jsem si tě všimla, pavouku, takže se do tvé pasti nechytím.“
Pavouk: „Co to říkáš za nesmysly. Dopadneš jako tvoji předci. Ať je nebo to byl tvůj strejda, teta, mamka, taťka, sestřička, bratříček či kdokoliv jiný. Všichni skončíte stejně!“
Moucha: „No to určitě, zapíšu se to knihy rekordů much, které se nezachytily do pavučiny. A moje jméno bude hned první.“
Pavouk: „Nezapíšeš.“
Moucha: „Zapíšu. Nic nevíš.“
Pavouk: „Ale vím to, že tě do té knihy nikdo nezapíše. Skončíš jako snídani!“
Moucha: „Ale jo.“
Pavouk: „Ne, tak kdo?“
Moucha: „No, někdo to určitě bude.“
Pavouk: „Ale ty to nebudeš.“
Moucha: „Nemusím to být já, kdo to napíše.“
Pavouk: „Hele tak kdybys byl druhý zapsal bys někoho kdo by byl před tebou?“
Moucha: „Ne.“
Pavouk: „Vidíš. Určitě se najdou i jiná stvoření, která jsou před tebou.“
Moucha: „No a co já s tím?“
Pavouk: „Jsi nepozorný a strašně ukecaný.“
Moucha: „Nejsem.“
Moucha: „Ztrácím tu s tebou svůj drahocenný čas.“
Pavouk: „Jsi.“
Moucha: „Měj se. Já letím.“
Pavouk: „Nikam neletíš.“
Moucha: „Sakra.“
Pavouk: „Říkal jsem, že dopadneš jako každá druhá moucha, co mě potká.“
Moucha: „Jo bože.“
Pavouk: „Takže jakou smrt si budeš přát?“
Moucha: „Radši žádnou.“
Pavouk: „Pomalou, rychlou, bezbolestnou?“
Moucha: „Vyber si. Mě je to stejně už jedno.“
Pavouk: „Bože, ty jsi nejhorší moucha, kterou jsem kdy poznal. Jdi už.“
Moucha: „Já vím.“
Pavouk: „Jdi.“
Moucha: „Jenže mně se tu líbí. Je ti tady pohodlnější než u mě doma.“
Pavouk: „Jdi.“
Moucha: „Nejdu.“
Pavouk: „Vypadni.“
Moucha: „No jo, nerozčiluj se.“
Pavouk: „Ale za to, že jsi se stal výjimkou tak, mě budeš chodit navštěvovat.“
Moucha: „Dobře.“
Pavouk: „Měj se.“
(V duchu si říká)- Moucha: „To byl jen vtip.“

Moucha letí a po cestě narazí na jiného pavouka, který se nad ním ani nesmiluje a ani si nepopovídají a sežere ho.

Lili N.

EMOCE

Elementy lásky
Máme nový pojem
Ochutnejte kousky
Cestou do souboje
Elementů lásky

TRÁPENÍ

Tečou slzy na polštář
Rád tě nemá už.
Ale stejně byl to lhář
Podvodník, do zad bodnul ti nůž,
Empatie pozbyl časem?
Ne, empatický nebyl
I to jsi přehlédla, že to byl debil

TRPĚLIVOST

Trpěl, ale čekal trpělivě
Rád se koukal na tvé boky
Prohlížel si je pečlivě a chtivě
Ego jeho zvýšilo se do poslední sloky
Lačně pokukoval
I pokusil se svést tě
Vlk když ovečku žral
Ovšem že nehleděl na její chutě
Stál tam a náhle nebyl trpělivý
Trpěl, už nečekal trpělivě

JE TO...

Já už nemám chuť
Empaticky naslouchat

Ty dny končí už
O tom mohla bych povídat.

Dál nemůžu
Energie mezi námi
Byly jen levnými hrami.
I osud při tobě stál.
Lačný jsi byl, teď aby ses bál.

Šárka R.

Co nás dělá šťastnými?

Co nás dělá šťastným? V podstatě to může být cokoli. Přijetí na školu, povýšení v práci, výborná známka, vysněný dárek a další. Někdy to bývají velké a drahé věci, ale dokážou nás potěšit i maličkosti. Pro každého to je jiné. Určitě existuje aspoň jedna věc, která rozveselí i toho nejsmutnějšího člověka. To, co nás dělá šťastným, nemusí být pro ostatní zrovna nejlepší. Nikdy nebudou lidi na světě šťastní a veselí ve stejnou chvíli. Když bude jeden, druhý být nemusí.

A co mě osobně dělá šťastnou? Zase, je to různé. Většinou neumím moc dávat najevo svou radost, takže lidé pak neví, jestli se mi třeba dárek líbil, i když řeknu ano. Ale radost mám.

Niki P.

Každý už se někdy musel cítit šťastně. Každý to cítí ale jinak. Někdo je šťastný kvůli dárkům, jiný zase díky tomu, že se jeho rodiče nehádají a je plno dalších důvodů, proč být šťastný.

Existují dva druhy lidí. První skupina, nebo jestli chcete typ lidí, má radost z dárků (auto, panenka...). Ti druzí mají radost hlavně z toho, že se jim třeba vydařil výlet, mamince se narodilo dítě a oba jsou zdraví...

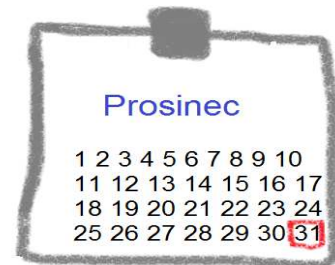
Avšak nejdůležitější je umět si tyhle šťastné chvílky užít.

Já jsem šťastná hlavně o Vánocích. Je to čas, kdy jsou všichni pohromadě. Celá rodina se sejde a u toho je moc příjemná atmosféra. Ale abych nelhala, tak mám radost i z nakupování.

Anetka D.

Kdy jsem šťastný? No, já mám rád, když můžu být každý den šťastný. Já jsem nejvíce šťastný, když jsou třeba vánoce, nějaké oslavy, když dostávám drahé dárky, a tak dále, a tak dále. Každý člověk musí být každý den šťastný.

Honza N.

Šťastný nový rok PF 2017

Krásné přání do nového roku za sebe i celou redakci Prostoru všem učitelům, žákům, rodičům i ostatním příznivcům naší školy nakreslila Eliška Sloupová